

Iš Tobijo knygos.

(Vestuvių naktį) pakilo Tobijas nuo gulto ir tarė: “Kelkis, sesute! Kartu pasimelskime, maldaudami mūsų Viešpatį malonės ir pagalbos”.

Tai atsikėlus, Tobijas šitaip pradėjo melstis:

“Šlovė Tau, mūsų tėvų Dieve! Šlovė tavo vardui nuo amžių per amžius! Tave tegu amžiais šlovina dangūs ir visi kūriniai!

Tu sukūrei Adomą ir jam kaip ištikimą pagalbą davei žmoną Ievą. Iš jų gi visa žmonių giminė paeina. Tu pasakei: ‘Negera žmogui būti vienam. Padarykime jam padėjėją, kuri jam lygi būtų’.

Dabar aš, Viešpatie, né iš netyro geismo imu savo seserį, bet dėl kilniausių siekimų. Tad būk gailestingas ir leisk man drauge su jaja sulaukti senatvės”.

Ir abu jie pridūrė: “Amen, amen!”

Tai Dievo žodis.